

กรรมจำแนกสัตว์

หลวงปู่สุวัจน์ สุวโจ

ต่อไปก็อยู่ในความสงบคือมีสติสำรวมกายสำรวมใจ เพื่อ
เทศน์เป็นภาชนะสำหรับรองรับคุณงามความดีที่เรียกว่าบุญ ที่
เราทั้งหลายได้มาบำเพ็ญบุญเป็นประจำเพราะบุญนั้นย่อมนำผล
ให้เกิดความสุขความเจริญ บุญข้อหนึ่งที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัม
พุทธเจ้าพระองค์ทรงได้พาประพฤติปฏิบัติและบำเพ็ญมาคือ
ธัมมัสวนมัย บุญเกิดขึ้นจากการฟังธรรม ธัมมเทศนามัย บุญ
เกิดขึ้นจากการแสดงธรรม เพียงแต่เราตั้งใจฟังด้วยความเคารพ
พระพุทธรูปเจ้าพระองค์ก็ให้ความสำคัญมากจึงจัดเข้าใน**บุญ**
กิริยาวัตถุ เพราะการฟังธรรมนั้นเป็นเหตุให้เราทำจิตใจของเรา
ให้มีความเห็นถูกต้องตามทางอันเป็นประโยชน์ให้บังเกิดผล
ความสุขความเจริญ ผู้ที่มีความรู้ตั้งแต่เริ่มต้นจนถึงที่สุดคือ
มรรคผลนิพพานนั้น จะต้องอาศัยการสดับตบฟัง แม้พระสาวรี
บุตรที่พระพุทธรูปเจ้าพระองค์ทรงยกย่องว่าผู้เลิศด้วยปัญญาแต่ก็
ไม่สามารถจะค้นคว้าให้ได้บรรลุมรรคผล ด้วยปัญญาตามลำพัง

ขององค์ท่านเอง จะต้องอาศัยได้ยินได้ฟังจากอริยสาวกจึงได้รู้
ธรรมเข้าใจในธรรม เกิดศรัทธาความเลื่อมใส มีความเพียรความ
พยายามอันชอบเกิดขึ้นในองค์มรรคขึ้นมา

ความเพียรชอบความพยายามชอบในองค์อริยมรรคก็เป็น
คุณธรรมอย่างสำคัญยิ่ง พระพุทธเจ้าจึงจัดความพยายาม
ความเพียรนี้เป็นอริยสังขจฺในมรรคอริยสังขจฺ คือหนทางการ
ปฏิบัติเป็นสายกลางเรียกว่า มัชฌิมาปฏิปทา การงานใดๆถ้า
ขาดกำลังคือความเพียรแล้ว ยากที่จะบรรลุถึงซึ่งความสำเร็จ
หรือสมบูรณ์บริบูรณ์ได้ เพราะฉะนั้นความเพียรพยายามเป็น
คุณธรรมอันหนึ่งสำหรับผู้ที่เดินทางและสำหรับผู้ที่ทำการงาน
หรือประกอบกิจการงานใดๆไม่ว่าทางโลก ไม่ว่าทางธรรม ไม่ว่า
การงานการเรือนในครอบครัว ไม่ว่าการงานส่วนรวม ผลงาน
ได้มาจากความเพียรและพยายามอันชอบ

ในทางพระพุทธศาสนาพระองค์จัดเข้าในมรรคคือหนทาง
อันเป็นสายกลางเรียกว่า มัชฌิมา หรือท่านจัดเข้าใน**โพธิปักขิย**
ธรรม ใน**สัมมัปปธาน** คือเพียรชอบ เข้าในธรรมะที่ผู้ปฏิบัติ

เจริญให้มากแล้วย่อมนบรรลุถึงซึ่งธรรมเบื้องสูง คือที่สุดเรียกว่า
ตรัสรู้ในทางธรรม เพราะเหตุนี้ความเพียรใคร่อยากให้เราชาว
พุทธทั้งหลายควรศึกษาให้เข้าใจชัดว่ามีคุณประโยชน์ต่อตัวเรา
อย่างสำคัญอย่างไรเพื่อจะได้นำมาใช้ให้เกิดประโยชน์ใน
ชีวิตประจำวัน

ความเพียรชอบที่พระพุทธเจ้าพระองค์วางหลักไว้โดยย่อๆ
เพื่อจดจำง่ายและสะดวกในการนำมาใช้ **อนุรักษนาปธาน**
หรือข้อต้น ท่านว่า สังวรปธาน เพียรสำรวมกาย ไม่ให้ใช้กายไป
ในทางที่ผิดที่ให้เกิดโทษเป็นเวรเป็นภัยแก่เราผู้กระทำ นี้ ให้
เพียรสังวรณีกาย สังวรวาจาในการพูด ไม่ให้ใช้คำพูดไปในทาง
ที่ผิด เรียกว่ามิจฉาวาจาเพื่อให้สังวรณัระวัง ละมิจฉาวาจาและ
เพียรพยายามเจริญ**สัมมาวาจา** เมื่อเราจะพูดแล้วก็พูดไป
ในทางที่ชอบประกอบไปด้วยประโยชน์ เรียกว่า **สังวรปธาน** คือ
เพียรสังวรณีสำรวม

ปหานปธาน เพียรละสิ่งที่ไม่ดีที่มีอยู่ประจำกาย ประจำ
วาจาและประจำจิตใจของเรา ที่เราได้กระทำไว้แต่อดีตเมื่อเรา

ยังโม้รู้ และยังไม่ได้ยินได้ฟัง ยังไม่ได้รู้ธรรมคำสอนของ
พระพุทธเจ้า หรือยังไม่ได้ใกล้ชิดพระพุทธเจ้าหรือสาวกของ
พระพุทธเจ้า หรือไม่ได้ใกล้ชิดบัณฑิต หรือไม่ได้ฟังธรรมของ
บัณฑิตเราก็ยอมมีความหลง ความเข้าใจผิดเป็นธรรมดา ได้
กระทำสิ่งที่ไม่ดีมาแล้ว อย่าเก็บไว้ในจิตใจให้เพียรพยายาม
ละ ไม่ให้ระลึกถึงสิ่งที่ไม่ดีที่เคยกระทำแล้ว ทั้งเราและทั้งคนอื่น
กระทำให้แก่เรา สิ่งที่ไม่ดีถึงแม้ว่าเป็นอดีตที่ล่วงไปแล้วยาวนาน
ก็ตาม ถ้าเราไม่ละไม่ตัดขาด สิ่งไม่ดีเหล่านั้นก็จะตามให้ผล ให้
เกิดวิบากความเศร้าใจความทุกข์ขึ้นในจิตใจของเรา ไม่มีที่
สิ้นสุด ถ้าเราไม่เพียรพยายามตัดออก เพื่อไม่ให้จิตไปยึดมั่นใน
สิ่งที่ไม่ดีที่ทั้งที่คนอื่นกระทำให้แก่เราหรือเราเคยกระทำแก่คนอื่น
เมื่อเราละยังไม่ขาด เรายังระลึกขึ้นให้สิ่งที่ไม่ดีนั้นมาครอบงำจิตใจ
ของเรา สัมผัสสัมพันธ์ในตัวของเราครั้งใด ใจก็ของเราที่เศร้า
หมองเป็นทุกข์ขึ้นมา เสียใจขึ้นมา

นี่ กรรมไม่ดีที่ให้ผลได้อย่างนี้ กรรมไม่ดีติดตามได้อย่างนี้
สิ่งใดที่เราได้ทำไว้ด้วยจิตใจเหมือนกับเราเขียนไว้ในใจแต่ของ

เรา ลบได้แต่ยาก เหมือนคอมพิวเตอร์ที่เราป้อนข้อมูลสิ่งใดเข้าไปแล้ว ถ้าเราไม่เอาออก เมื่อกดไปปุ่มนั้น มันก็จะต้องออกสิ่งที่ไม่ดีมาอยู่ร่ำไป ให้เราารู้สึกสัมผัสในสิ่งที่ไม่ดี ทำให้เกิดทุกข์ เกิดความเศร้าหมองอันเป็นสิ่งที่เราไม่ต้องการได้ เนื่องด้วยเหตุนี้ผู้ที่ทำความดีนะ ควรจะละความไม่ดีด้วย บางคนชอบทำบุญ ทำกุศลแต่ไม่ละบาป บางคนชอบแต่สิ่งที่ดีๆ แต่ไม่ละความชั่ว ยังสะสมความชั่วเพราะเหตุที่เข้าใจผิด เพราะเราไม่ได้ศึกษาให้รู้ความจริงว่าความชั่วก็เป็นความชั่วที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน อริยสัจธรรม

ความไม่ดีที่เราชอบทำโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ พระพุทธเจ้าไม่ได้จัดว่าทุกข์โดยตรง ความไม่ดีที่พระพุทธเจ้าสอนให้ละนั้นเป็นสมุทัย ถ้าไม่ได้ฟังธรรมของพระพุทธเจ้า หรือไม่ได้พิจารณาธรรมที่ได้ฟังแล้ว หรือไม่ได้ปฏิบัติตรวจตามแล้ว เราก็จะเห็นว่าสมุทัยเป็นสิ่งที่เราพอใจเราชอบใจให้เกิดความเพลิดเพลินให้เกิดความมัวเมาให้เกิดความอยาก เพราะสิ่งเหล่านั้นเป็นสิ่งที่เราชอบไม่ใช่เป็นสิ่งที่ทุกข์ แต่เหมือนกับในผลที่จะเกิดขึ้น

เพราะเหตุที่นั่นจำเป็นจะต้องศึกษาให้รู้เข้าใจว่าทุกข์ มูลเหตุที่ทำให้เกิดนั้น เป็นสิ่งที่ไม่ใช่ชั่วร้าย เป็นสิ่งที่ให้เรามองเห็นว่าดี ว่าพอใจ เกิดความพอใจ แต่ผลที่จะออกมาให้เกิดทุกข์ตามภายหลังมันอยู่คนละช่องและคนละเวลา เพราะฉะนั้นคนไม่มีปัญญากว้างหรือคนไม่มีปัญญายาว จะมองเห็นแคบๆ เพราะฉะนั้นคนจึงหลงทำกรรมที่เห็นว่าดีที่เห็นว่าชอบ เมื่อทำลงไปแล้วภายหลังได้รับความทุกข์ใจเสียใจเป็นเวรเป็นภัยขึ้นมา

สิ่งเหล่านี้ยังมีอยู่ในโลกเป็นจำนวนมากนับวันแต่จะทวีขึ้นมา โลกได้รับความกระเทือน ได้รับเวรได้รับภัยอันตรายต่างๆ จากปวงชนมนุษย์ด้วยกัน ที่กระทำขึ้นมา ที่สร้างขึ้นมาเพื่อต้องการความดีต้องการความสุขแต่หารู้ว่า ความต้องการที่ตนตั้งใจจะทำนั้นเป็นสมุทัยคือปัจจัยให้ทุกข์เกิด เพราะเหตุที่นั่นเราชาวพุทธควรเพียรพยายามศึกษาเรื่องสมุทัยเพื่อเราจะได้ละให้มันเด็ดขาดอันเป็นปัจจัยให้ทุกข์เกิด

เมื่อเราเห็นสมุทัยเป็นปัจจัยให้ทุกข์เกิดขึ้นตามความเป็นจริงแล้ว ในการปฏิบัตินั้น มาปฏิบัติมาระลึกมองดูที่ทุกข์ให้มากที่อันเป็นผลมาจากสมุทัย นี้ เราควรศึกษาให้รู้ในหลักที่พระพุทธเจ้าทรงแสดงว่าทุกข์ควรกำหนดรู้ จิตของทุกข์ จิตของอริยสัจเราควรรู้ให้ทั่วให้ถึงให้ตามความเป็นจริง ก็รู้ด้วยถึงว่าก็ทุกข์นี้มาจากสมุทัย จึงเรียกว่าต้นเหตุ ต้นเหตุเราารู้จักแต่ชื่อเวลามันเกิดขึ้นแล้วมักจะ 모르จัก ไม่ทัน เพียงแต่จำที่ท่านเรียกไว้สมุทัยก็สิ่งที่เราผลิตผลิตด้วยอำนาจแห่งความพอใจด้วยอำนาจแห่งความหลงยึดมั่นสำคัญว่าสิ่งเหล่านั้นจะให้ความสุขแก่เราจริงๆ รูปที่ชอบใจ เสียงที่ชอบใจ กลิ่นที่ชอบใจ รสที่ชอบใจ โผฏฐัพพะที่ชอบใจ นี้กว่าจะได้ความสุขแก่เราจริงๆ ยึดมั่นถือมั่นสะสมสิ่งเหล่านี้ แสวงหาประโยชน์สิ่งเหล่านี้ ผลที่สุดผลประโยชน์สิ่งเหล่านี้ขัดกัน นี้ก็จะสร้างเวรสร้างภัยเพราะรูปเหล่านั้นไม่เที่ยง

นี่เป็นโทษที่พระพุทธเจ้ามองเห็นโทษ ท่านไม่ได้มองที่ดูความที่ใจชอบ ที่ตาเห็น หูได้ยิน สิ่งที่เราเห็นเราชอบใจนั้นมันไม่

เที่ยง รูปก็ไม่เที่ยง เสียงก็ไม่เที่ยง กลิ่นก็ไม่เที่ยง รสก็ไม่เที่ยง
เมื่อสิ่งเหล่านี้ไม่เที่ยงแล้วมันกระทบกระทั่งจนถึงจิตที่เราไป
ยึดถือเราชอบใจ เพราะพลัดพรากจากสิ่งที่เราชอบ พลัดจากสิ่ง
ที่แต่เราพอใจเพราะมันหมดไป หมดไปด้วยเหตุปัจจัยอันใด ถ้า
หากมีผู้ใดผู้หนึ่งมาเบียดเบียนธาตุเราไป บุคคลผู้นั้นก็กลายเป็น
ศัตรูข้าศึกต่อกันอีก เพราะฉะนั้นความสุขที่ได้จากรูปที่เราชอบ
จากเสียงที่เราชอบ จากกลิ่นที่เราชอบ จากรสที่เรา
ชอบ โผฏฐัพพะที่เราชอบ ก็ถูกไม่เที่ยง ความสุขเหล่านั้นก็
เปลี่ยนแปลงไปกระทบกระทั่งจนถึงจิตใจเรา สร้างทุกข์ขึ้นมา นี่
ทุกข์มาจากสมุทัยอย่างนี้

เมื่อเราพิจารณาเห็นทุกข์เห็นสมุทัยซึ่งเกี่ยวพันกันแล้ว เราก็
เบื่อหน่ายในรูป ไม่ควรยึดมั่น เบื่อหน่ายในเสียง ไม่ควรยึดมั่น
ในกลิ่นไม่ควรยึดมั่น ในรสไม่ควรยึดมั่น ในสัมผัสที่ถูกต้องกาย
ไม่ควรยึดมั่น เมื่อมันมีมาแล้วพระพุทธเจ้าก็ให้รักษา คุ้มครอง
ดูแลไม่ให้หลงไหลเข้าไปในทางที่ผิด เอาไว้เป็นครูเครื่องกำหนด
ที่พระพุทธเจ้าให้ความจำกัดให้เราพิจารณาเดินทางปัญญาให้

เห็นว่า ความเกิดนี้ไม่ใช่เพื่อความสุข ความเกิดนี้เป็นทุกข์ใน
องค์อริยสัจ ทุกขสัจ ความแก่เป็นทุกข์ ความเจ็บป่วยเป็นทุกข์
ตลอดถึงความตายเป็นทุกข์ เราควรกำหนดรู้ เมื่อเห็นทุกข์ของ
ความแก่ความตายแล้ว ความเกิดเป็นอะไร จะไม่ทุกข์ด้วยเหร
คนส่วนใหญ่ชอบจะเกิด ชอบสร้างนั่นสร้างนี่ ติดยึดมั่นในภพ
ของตนที่มีอยู่ หาทราบว่าสิ่งที่เรายึดมั่น ภพที่มีอยู่นั้นเป็นสิ่งที่
ไม่เที่ยง กามภพที่เรายึดรูป ยึดเสียง ยึดกลิ่น ยึดรสที่มีอยู่นั้นทั้ง
ไม่เที่ยง สิ่งใดไม่เที่ยง สิ่งนั้นทำให้เป็นทุกข์ ถ้าเราไม่มีปัญญา

ถ้าหากเราอบรมจิตใจทำให้สมบุรณ์บริบูรณ์ด้วยความเพียร
อันชอบ พยายามอันชอบ สร้างความเห็นชอบตามความเป็นจริง
ในอริยสัจแล้ว ความเห็นของเราก็ย่อมมั่นคงแน่นอน สามารถ
ถอดถอนสมุทัยที่เราเคยหลงใหลแต่ก่อน เพราะมาเห็นทุกข์ชัด
แจ้ง จิตเมื่อไม่ต้องการทุกข์ ทุกข์อยู่ในสิ่งอันใด สิ่งนั้นก็ย่อม
เสียสละ ต้องตัดออก ก็เหมือนนายแพทย์มาตรวจพบโรค
ร้ายแรงอยู่ในอวัยวะส่วนไหน จะลุกลามเข้าไปใหญ่ถึงส่วนใหญ่
ให้เกิดอันตรายแก่ชีวิต ก็ต้องยอมเสียสละส่วนนั้น ตัดทิ้ง ถ้าไม่

เป็นอันตรายอย่างอื่น ถ้าให้เกิดประโยชน์แก่ส่วนใหญ่ จันใดก็ดี
สมุทัยถึงแม้ว่าจะเป็กรูป จะเป็นของที่ชอบใจ เสียงเป็นสิ่งที่ชอบ
ใจ กลิ่นเป็นสิ่งที่ชอบใจ รสเป็นสิ่งที่ชอบใจ น่ารักน่าปรารถนา
ใญ่รู้พะสิ่งที่ชอบใจ แต่เราพิจารณาแล้วถ้าหากว่าเรายึดมั่น
ถือมั่น มอบจิตมอบใจให้ความสุขในสิ่งเหล่านี้โดยส่วนเดียวแล้ว
ก็เพราะรูปเสียงกลิ่นรสนั้นก็ย่อมไม่เที่ยง ย่อมให้เกิดทุกข์
เพราะฉะนั้นท่านจึงสอนให้ยึดธรรม คือปัญญาความเห็นอันตรง
ถูกต้องแล้วพยายามละสมุทัย ทำความรู้อุทธก็สมบุรณ์บริบูรณ์
ชื่อว่าเราได้ดำเนินมรรคปฏิบัติที่ถูกต้อง

ขอให้เราทั้งหลายสิ่งเหล่านี้สำเร็จด้วยความเพียรพยายาม
ชอบ การได้ฟังธรรมครั้งเดียวเราก็จดจำได้ ส่วนความเพียรนั้น
เราจะต้องพยายามทุกวันทุกเวลา ความเพียรที่จะต่อเนื่องกัน
นั้นก็ต้องประกอบด้วย สติความระลึกชอบด้วย ด้วยความจิต
ด้วยจิตที่ตั้งชอบด้วย คุณธรรมสามอย่าง คือ เพียรชอบ ระลึก
ชอบ ตั้งจิตชอบเป็นคุณธรรมที่สำคัญยิ่งในมัชฌิมาปฏิปทาซึ่ง
เป็นอริยสัจ เรียกว่ามรรคสัจ ผู้ใดพยายามศึกษาและปฏิบัติรู้

เห็นแจ้งประจักษ์ในธรรมส่วนนี้ แล้วเชื่อตาม รู้ตาม เห็นตาม
เกิดความเชื่อตาม ปฏิบัติตาม บุคคลผู้นั้นก็ถือว่าเป็นสาวกผู้เชื่อ
ฟังคำสั่งสอนพระพุทธเจ้า การดำเนินปฏิบัติด้วยความพยายามอัน
ชอบก็จะได้ถึงจุดหมายปลายทาง ได้ความสงบทั้งปัจจุบันและ
เบื้องหน้า ก็จะได้สติปัญญาอันชอบยิ่งๆขึ้นไป จะได้ละสมุทัยให้
เด็ดขาด จิตใจก็จะได้เข้าถึงซึ่งความบริสุทธิ์หมดจดจากมลทินที่
เรียกว่ากิเลสเครื่องเศร้าหมอง

เราก็ได้ปฏิบัติตามหัวใจธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าใน
สามข้อที่เราทุกคนได้ทราบและได้จำไว้ว่า ละความชั่ว ทำความ
ดี ทำจิตของตนให้ผ่องใส ธรรมเหล่านี้ก็จะได้สมบูรณ์บริบูรณ์
แก่ตัวของเรา เชื่อว่าเราได้ตั้งอยู่ในธรรม ปฏิบัติธรรมสมควรแก่
ธรรมที่พระพุทธเจ้าทรงยกย่องสรรเสริญว่าผู้ปฏิบัติชอบย่อม
ได้รับผลประโยชน์คือเกิดปัญญาวิชชาวิมุตติขึ้นมา พ้นจากทุกข์
ภัยทั้งปวง เมื่อได้ยินได้ฟังแล้วก็มาจดจำไว้ก็ดี ตั้งใจประพฤติ
ปฏิบัติตามก็จะได้ประสบพบเห็นความสุขความเจริญจากนี้ไป
ตั้งใจรับพร

ที่มา: <https://youtu.be/8bzOc8hIcpA>